

ЧЕТИВО ЗА НАЙ-МАЛКИТЪ

Първакът

Аз съм малък първолак,
и познавам всеки знакъ.
Зная какъ се пише мама,
ний съсъ тебе, че сме двама.
Но единичко азъ не зная,
де се пише запетая!
Ето, имамъ десетъ пръсти,
а съсъ три се баба кръсти.
Всѣко малко колело
се нарича буква „О“!
„А“ — прилича пъкъ на зайче,
сѣсъ ченгелче и кравайче!
Азъ съмъ малък първолакъ
и познавамъ всѣки знакъ,
но немирнитъ ржчици
пишатъ само криволици!
А изкустно само знаятъ
медъ и сладко да дълбятъ.

Григоръ Угаровъ

Милицината спестовна касичка

Ей отъ тукъ парица,
ей отъ тамъ парица,
сбира катъ пчелица,
малката Милица,
Касичка си има,
тя и е любима.
Въ нея си спестява,
съ нея лега, става,
— Брава, брава, брава.
взе да натежава —
дума си Милица,
клатейки главица
и съсъ радостъ всичка,
пуща пакъ паричка,
— Скоро тя ще стане
истинско имане —
мисли си Милица,
нали е хитрица!

Любомиръ Дойчевъ

Роденъ кжтъ

Обичамъ своя роденъ кжтъ,
кжщурката и малката градина,
где видѣхъ слънце първи пжтъ
и въ пѣсни детството ми мина,
Обичамъ близката гора,
славеитъ, сиворцитъ, щурцитъ;—
милувката на ранната зора
що милва ме съ ржчица по очитъ.
Обичамъ ситнитъ звезди,
когато трепнатъ по небето
и луненъ сѣръпъ срѣдъ тѣхъ бразди
и сипе бисеръ надъ полето.
Обичамъ съ весели очи
да гледамъ залъзъ какъ догаря
и слушамъ тихо какъ звучи
кавалетъ меденъ на овчаря.
Къмъ тебъ протягамъ днесъ ржце,
за тебъ устата ми мълвятъ;
за тебъ и моето сѣрдце
тупти о, хубавъ роденъ кжтъ!

Георги Сърненски

ПЕСТИ НА МЛАДИНИ, ЗА ДА НЕ СТРАДАШЪ НА СТАРИНИ!

2.730 деца презъ 1937 година сж пестили и влагали своитъ спестявания въ касата на

Ючбунарската Популярна Банка

ул. „Пиротъ“ 20 — София или агенциитъ й: ул. „Мария Луиза“ 101 и ул. „Пиротъ“ 122.

Тѣхнитъ спестени пари възлизатъ на сума 7.615.263 лева

Деца, накарайте родителитъ си да ви заведатъ въ Банката и ви взематъ една хубава спестовна касичка. Ако пестите редовно, следъ години ще придобиете цѣло богатство.

Само Ючбунарската Популярна Банка плаща най-голъма лихва на вашитъ спестявания.

Спестовността носи щастие и добро бъдеще!

Дѣдо Личо Шишинето се събуди
още преди зори. Той отнетна скжсана
ната рогозка отъ себе си, стана, при-
ближи до спящето си внуче Тодоръ и
го побутна леко:

— Хайде, ставай, дѣдовото момче!
Работа ни чака.

Тодорчо се протегна и разтърка съ
юмруци сънливитъ си залепени отъ
гурелитъ очи.

— Кжде ще оремъ днесъ, дѣдо?
На „Чукитъ“ ли?

— Хайде, хайде. Какво току разпи-
твашъ като изповѣдникъ?

Дѣдо Личо не обичаше да дава
дълги и широки обяснения. Мислѣше
че щомъ е казалъ че ги чака работа
— всичко е обяснено. Та и не бѣше
ли все едно? Кждето и да е — ще
оратъ и това си е.

Безъ да губи време въ излишни
приказки, той влѣзе въ обора, изведе
воловетъ и почна да ги впрѣга.

Тодорчо бѣше изплакналъ вече на
две-три лицето си и бързаше да помо-
гне каквото може.

— Взема ли торбата съ хлѣбъ, дѣдо?
— попита той и, безъ да дочака от-
говоръ, влѣзе въ кжщи, откачи отъ
водника приготвената още отъ вчера
торба и се върна при колата.

— Отвори портата, докато азъ си
запаля лулата!

Момчето изтича, отвори плетената
пжтна врата, върна се и се качи въ
колата. Въ това време лулата на ста-
реца бѣше запушила като ковашки
куминъ. Той хвана поводитъ, прекръс-
ти се мълчаливо и изведе воловетъ вънъ

Изкуфяла глава

Разказъ отъ ЙОСИФЪ СЖБЕВЪ

отъ двора, следъ което имъ метна по-
водитъ и самъ трѣгна подиръ колата.

Бѣше се вече развидѣлило когато
нашитъ работници бѣха вънъ отъ се-
лото. На изтокъ хребетитъ се черве-
нѣха, сякашъ, обхванати отъ сгхиенъ
пожаръ. Бледнѣха и гаснѣха бързо
една по една опаловитъ звездички на
небето. Въ шубрацитъ край сънливо
бѣблещата селска рѣчица, пѣха рано-
буднитъ слави и пълнѣха душата съ
бодростъ. Колата, теглена отъ якитъ,
охранени волове, се търкаляше бавно
по нанагорницето възъ баира. Тодор-
чо свитъ върху лесичинитъ на колата,
мислѣше за джбовата гора, изъ която
щѣше да дири гължби, докато дѣдо
му оре. Дѣдо Личо вървѣше покрай
колата, кашляше и сжщо мислѣше за
дневната работа, забравяйки за лулата
която стърчеше въ устата му, съвсемъ
вече изгаснала.

Когато първитъ лжчи на слънцето
прободоха като съ златни стрели
огромната снага на майката-земя, на-
шитъ орачи бѣха вече на баира.

Дѣдо Личо свирна на воловетъ да
спратъ за малка почивка, обърна се
къмъ блѣсналиятъ изтокъ, пое съ пъл-
ни гърди свежиятъ въздухъ и започна
да рови изъ пояса и джебоветъ на
потуритъ. Дълго рови и мърмори
нѣщо. Свитиятъ въ колата Тодорчо
поглежда дѣдо си и като разбра че
търси нѣщо необходимо, запита:

— Какво трашувашъ изъ джебо-
ветъ бе, дѣдо?

— Ти помнишъ ли какво ти ка-
захъ отзарана? — попита на свой
редъ Шишинето.

— Че съмъ разпитвалъ като изпо-
вѣдникъ.

— Толкозъ! — заключи дѣдото и
добави: — остана тукъ да попасагъ
воловетъ, докато азъ отида до селото
и се върна.

Като изпрегна добичетата и ги пус-
на да пасатъ по поляната, той пое
пжтя надолу къмъ селото. Следъ по-
малко отъ половинъ часъ влѣзе въ
двора. За голѣмо очудване на баба
Цвѣта — неговата послушна и кро-
тичка женица, която щомъ го видѣ,
охна:

— Бре, старо, какво направихте, та
се връщашъ отъ срѣдъ пжтъ?

— Нищо и половина! — отговори
иронично Шишинето, влѣзе въ кжщи
и почна да таршува навредъ.

Баба Цвѣта наблюдаваше стареца
си и виждаше какъ се ядосваше, за-
щото не можеше да намѣри това,
което търсѣше. Тя не се стѣрпѣ и
запита:

(Следва)

60-ГОДИНИ СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ
отъ Н. П. Камчийски

е най-новата книга въ, която малъкъ и го-
лъмъ ще намѣри ценно историческо четиво.
За нашитъ читатели 40 лв. Доставка:

А. Д. „Периодиченъ печатъ“
ул. „15 Ноемврий“, 5 — София.